

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΙΤΑΛΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

POESÍA ITALIANA MODERNA

2 Ποιήματα του Φράνκο Φορτίνι

2 Poemas de Franco Fortini

Μετάφραση: Σωτήρης Παστάκας

Traducción: SotiriosPastakas

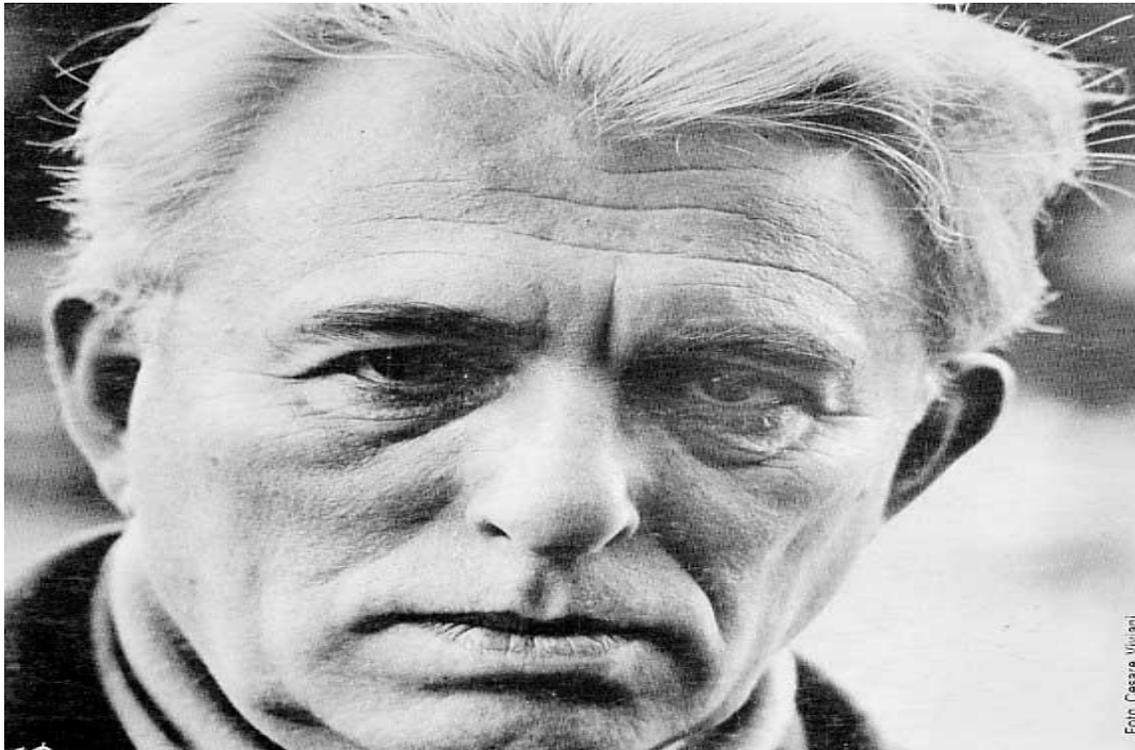

Foto: Caszire Viviani

Ο Φράνκο Φορτίνι (Φλωρεντία 1917-1995) είναι το ψευδώνυμο του Φράνκο Λάτες. Εβραϊκής καταγωγής προσχώρησε στο τάγμα των Ανταρτών της Βαλντόσολα από το 1944. Μετά τον πόλεμο μετακόμισε στο Μιλάνο όπου συνεργάστηκε με περιοδικά και εφημερίδες ασκώντας δριμεία κριτική στο πολιτικό και λογοτεχνικό κατεστημένο της εποχής. Έγραψε δοκίμια για τη σχέση μεταξύ λογοτεχνίας και πολιτικής, ποίησης και εξουσίας.

Franco Fortini (Firenze 1917-1995) è lo pseudonimo di Franco Lattes. Confinato per motivi politici e razziali, partecipa dal 1944 alla Resistenza in Valdossola. Dopo la guerra si trasferisce a Milano dove collabora a riviste e quotidiani con grande impegno ideologico e polemico verso la società letteraria, con saggi sui rapporti tra letteratura e politica, poesia e potere. Tra le raccolte di poesie ricordiamo Foglio di via e altri versi (1946), Poesia ed errore (1959), Una volta per sempre (1963), Paesaggio con serpente (1984). Tra i libri di narrativa Agonia di Natale (1948), Sere in Valdassola (1963).

FOGLIO DI VIA

Dunque, nulla di nuovo da questa altezza
Dove ancora un poco senza guardare si parla
E nei capelli il vento cala la sera.

Dunque, nessun cammino per discendere
Se non questo del nord dove il sole non tocca
E sono d'acqua i rami degli alberi.

Dunque, fra poco senza parole la bocca.
E questa sera saremo in fondo alla valle
Dove le feste han spento tutte le lampade.

Dove una folla tace e gli amici non riconoscono.

ΦΥΛΛΟ ΠΟΡΕΙΑΣ

Λοιπόν, ουδέν νεότερο από αυτό το ύψωμα
Όπου για λίγο ακόμα μιλάμε χωρίς να κοιτάμε
Κι ο άνεμος ρίχνει στα μαλλιά μας το βράδυ.

Επομένως, δεν υπάρχει μονοπάτι να κατεβούμε
Αν όχι αυτό από το βορρά που ο ήλιος δεν αγγίζει
Κι είναι φτιαγμένα από νερό τα κλαδιά των δέντρων.

Οπότε, σύντομα το στόμα θα μείνει άφωνο.
Κι απόψε θα φτάσουμε στο βάθος της κοιλάδας
Όπου οι γιορτές θα έχουν σβήσει όλους τους λαμπτήρες.

Όταν το πλήθος σωπαίνει και οι φίλοι δεν αναγνωρίζονται.

L'ORA DELLE BASSE OPERE

È tutto chiaro ormai,
le parole dei libri diventate
tutte vere. Tutti gli altri lo sanno.
T'hanno detto di fare due passi avanti
in mezzo al cortile d'acqua e vento,
di lumi gialli prima dell'alba.
Vedi cani maestri con grembiali di cuoio
scaricare quarti umani per le celle
refrigerate e crusca
sotto i ganci cromati. Gli scontrini
li timbrano alla porta
dove a battenti aperti aspetta un camion.
Era giorno, i postini
sggrondavano gli incerati nelle guardiole.

Η ΩΡΑ ΤΩΝ ΧΑΜΕΡΠΩΝ ΕΡΓΩΝ

Είναι όλα ξεκάθαρα τώρα,
όλα τα λόγια των βιβλίων
βγαίνουν αληθινά. Όλοι το γνωρίζουν αυτό.
Σου είπαν να κάνεις δύο βήματα μπροστά
στη μέση της αυλής με βροχή και βοριά,
στο κίτρινο φως πριν το χάραμα.
Βλέπεις μοχθηρούς επιστάτες με δερμάτινες ποδιές
να ξεφορτώνουν ανθρώπινα μέλη
σε καταψύκτες και πίτουρα
κάτω από επιχρωμιωμένα τσιγκέλια. Οι αποδείξεις
σφραγίζονται στην πύλη
όπου ένα φορτηγό περιμένει με ανοιχτή καρότσα.
Στο φως της ημέρας, οι ταχυδρόμοι
στραγγίζανε τα αδιάβροχα στα θυρωρεία.